

AŞÛRE*

El-hamdü li'llâh, sümme el-hamdü li'llâh...

El-hamdü li'llâhi'llezî hedânâ li-hâzâ vemâ künnâ li-nehtediye levlâ en hedâna'llâh... Ve mâ tevfîkî illâ bi'llâh... Aleyhi tevekkeltü ve ileyhi ünîb...

Neşhedü en lâ ilâhe illa'llâhu vahdehû lâ şerîke leh... Ve neşhedü enne muhammeden abdühû ve habîbuhû ve rasûlüh...

Allâhümme salli ve sellim ve bârik alâ hâze'n-nebiyyi'l-kerîm... Ve'r-rasûli seyyidü's-senedi'l-azim, Zü'l-kalbi'r-rahîm, seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecmaîn...

Salâten ve selâmen dâimeyni mütelâzımeyni ilâ yevmi'd-dîn... Ve selleme teslîmen kesîrâ...

Emmâ ba'du feyâ ibâda'llâh... Üsiküm ve nefsi'l-âsiyeti bi-takva'llâhi ve tâatih... Inna'llâhe meallezîne'ttekav ve'llezînehüm muhsinûn...

Kâle'llâhu tebâreke ve teâlâ fî kelâmihi'l-hakîm, estaizü bi'llâh:

قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ. اللَّهُ الصَّمَدُ. لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ.
وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفٌ وَّاءُ أَحَدٌ

(الإخلاص: ۱ - ۴)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

(*Kul huva'llàhu ehad. Allàhu's-samed. Lem yelid. Ve lem yûled. Ve lem yekün lehû küfüven ehad.*) [De ki: O, Allah birdir. Allah sameddir. O, doğurmamış ve doğmamıştır. Ona denk hiçbir varlık yoktur.] (İhlâs, 112/1-4)

Aziz ve muhterem kardeşler!

Bu cuma da size aşûre ayı olmak dolayısıyla ondan bahsetmek isteyeceğim.

Aşûre, mâlûm Nuh AS'ın sünnetidir. Sebebi, tufanda Cudi Dağı'na indikleri vakitte, kalan erzaklarını topladılar, pişirdiler adına *aşûre* dedi.

Cenâb-ı Hak Kur'ân-ı Azîmü'ş-şân'da bu gibi geçmişleri zikretmek suretiyle bize ibret levhalarını gözümüzün önüne serer. Bunlardan ibret almamız için bunları bize zikretmiş ve beyan etmiştir. Geçmiş bir tarihî vakıadır, fakat alabilecekler için içerisinde çok ibretler vardır.

Onun için büyüklerin şu sözü çok yerindedir:

Bir göz ki olmaya ibret nazarında,

Ol düşmanıdır sahibinin bâşı üzerinde.

Gözü Cenâb-ı Hak hem geçmişten hem gelecekte haber vermek için bize vermiştir. Geçmişten de ders alacağız, ona göre yolumuzu çizeceğiz.

Nuh AS'ın hikâyesi geniştir ve çok ibretlidir.

Bütün peygamberlerin vazifeleri, ümmetlerini Allah'a davet idi, başka vazifeleri yoktu. İnsanlara sebab-i hilkatın ne olduğunu ve Allah'tan gayriye ibadet edilmemenin lüzumunu duyurmaya çalıştılar.

Nuh AS da 950 sene bu hizmeti îfâ etmek için uğraştı. Fakat ne yazık ki, o zamanın bedbaht insanları bu peygambere inanmadılar. İmana gelmedikleri gibi, bu peygambere de çok ezâ ve cefâ ettiler. Nihayetinde tufanda boğularak hepsi de helâk olup gitti. Bunu hepiniz biliyorsunuz.

Bugün arz edeceğim vak'a, Nuh AS'ın bir oğlu var idi. İsmi Kenan idi. Maalesef bu oğlu da babasına iman etmediği için gemiye binmemiş. Tufan başlamış, babası oğluna, babalık şefkatiyle;

“—Oğlum! Sen de gel bu gemiye gir de kurtul, yoksa sen de boğulacaksın, boğulanlarla beraber.” dedi.

Oğlu inanmıyor, imanını yok;

“—Baba, ben büyük dağlara, yüksek dağlara çıkmak suretiyle kendimi kurtarırım. Senin gemine ihtiyacım yok!” dedi.

Babası oğluna sözünü dinletemeyince Hazret-i Allah'a döndü, dedi; “Yâ Rabbi, sen bana vaad ettin ki: ‘İşte imanlılarla, ehlini gemiye al, siz emin olacaksınız garktan, boğulmaktan.’ Benim oğlum bak gelmiyor gemiye, gark olacak...”

Hazret-i Allah-u Celle ve A'lâ, Nuh AS'a hitaben buyurdu ki:

“—Ey Nuh! O senin oğlun, o senin ehlin değil!”

Dikkat edin buraya ama!

“—O senin ehlin değil, çünkü senin yolunda değil.”

Bu çok manâlı bir sözdür. Buna çok dikkat edip üzerinde durmanızı rica edeceğim. Durun, bulun, çalışın, ne demek istedi Hazret-i Allah?

Her zaman da tatbiki mümkün olan bir mesele. Yalnız o gün için değildi o. Bugün de yarın da her babaya, her cemiyete, herkese tatbik olunabilecek bir düsturdur bu.

Kur'an'ın manâsı hâstır fakat hükmü âmdır, hepimize şâmindir. Hazret-i Allah onun oğlu için o gün hitap ediyor:

(*Leyse min ehlik*) “O senin ehlinden değil!” diyor.

Zürriyeti ya! Kendi zürriyetinden dünyaya gelmiş. Fakat bu arada karısı da imansız. Yani Kenan'ın annesi de imansız. Onun için o ikisi helak olanların arasında gark oldu gitti, helak oldular.

Ama bunun altını sen iyi düşün, iyi düşün! Onu sana bırakıyorum o iyi düşünmeyi.

(*Innehu amelün gayru sâlih.*) “O sâlih olmayan bir amel işledi.”

“—O senin yolunda değil, yani iman etmişlerden değil. İman etmiş olsaydı, senin yolunda olsaydı senin zürriyetinden olan ehlin olacaktı.Senin ehlin, senin yolunda giden insandır. Peygamberin ümmeti, peygamberin yolundan giden insandır. Peygamberin yolundan çıktıktan sonra, onda müslümanlık filan kalmaz.”

Şâyân-ı dikkat derslerden birisi bu. İşte bunun üzerinde düşünülmesini size bıraktım.

İkincisi, Nuh AS gemiyi yapıyor, gemiye bir ağaç lazım oldu, o mıntıka da yok, eksik kaldı geminin yapımı.

Bir gâvur... Dikkat edin buna da!

Dinsiz bir adam, iman etmemiş... O eksik olan ağaçtan Şam'da varmiş. Sac ağacı diyorlar o ağaca, suya dayanır bir ağaç. O ağaçtan getiriyor ve Nuh AS'a teslim ediyor. Nuh AS da gemisini tamamlayaraktan işi bitiriyor.

Tufan oldu. Çocuğu, ailesi herkes gark oldu.

Yalnız şurada bir şey var ki; Cenâb-ı Hak tufandan evvel erkeklerinin zürriyetini kesmiş, çocuk yok ortada, sabi yok, doğurmuyor hiç birisi. Ki, merhamete şâyan olan kimseler bulunmasın diyerekten... Çünkü çocuklar, sabi olmaları dolayısıyla, masum olmalarından dolayı şâyân-ı merhamettirler. Onun için Cenâb-ı Hak 40 sene evvel zürriyeti ortadan kaldırdı. Çocuk yok, yetişen insan yok.

Ama bununla beraber bir kadın bir çocuğuyla baki kalmış. Ona da yine bize yine ibret levhası olaraktan gösteriyor ki, kadın çocuğunu almış su yükseldikçe o da dağın yüksek zirvelerine doğru yükseliyor, çıkıyor, çocuğunu kurtarsın diyerekten. En yüksek noktaya çıkıyor. Su başlıyor onu da yakalayıp, en nihayet gırtladığına geldiği vakitte çocuğunu da atıyor, kendisi de boğuluyor.

Diyor ki;

“–Eğer Allah-u Teâlâ gavurlara rahmet etmek isteseydi, bu ananın çocuğuna rahmet ederdi, onu boğmazdı orada.” diyor. Bir...

İkincisi, Nuh AS’a o ağacı getiren gâvur idi. Gâvur olmasıyla beraber, gark olunan bu tufanda Cenâb-ı Hak o adamı da boğmamıştır. Peygamberine yardım eden bir gâvuru bile Cenâb-ı Hak o tufanda boğmamıştır, boğulmamıştır.

“–Nasıl olur?”

Aklım ermez, senin de ermez.

Kıyamet kopacak yarın. Dümdüz bir arazi üzerinde herkes toplanacak. O düz arazinin üzerinde kimisi topuklarına kadar, kimisi diz kapağına kadar, kimisi beline kadar, kimisi gırtladığına kadar, kimisi başının üstüne kadar boğulacak kendi terinin içerisinde. Niçin?

Kudret-i İlâhî! İşte o düzlük arazide herkesi ayrı ayrı suyun içinde bulundurur; ameline göre... Binâen aleyh Cenâb-ı Hak ona da nasıl tecelli yaptıysa, o suda ona ölüm gelmemiş, boğmamış onu.

Bu da bize ibret olsun ki, peygamberlerinin yardımcısını gâvur da olsa Allah koruyor. Müslüman olunca; elbette korur, daha âlâ korur.

Şu iki levhayı sizin gözünüzün önüne serdikten sonra, geçen haftadan geri kalan Abdülhalik-i Gücdevânî Hazretleri'nin çocuğuna olan nasihatı hepimize olmak dolayısıyla, vukûf-u zamânîden bahsetmiş idim.

Vukûf-u zamânî, zamanın kıymetini bilmek.

Bu da üzerinde durulacak çok mühim bir şeydir. Zamanın kıymetini bilmek... Nasıl bilelim?

Bilmem orasını, onu da siz düşünün!

Nasıl bilelim zamanın kıymetini? Gavurlar gibi aya mı gidelim? Aydan başka daha büyük aylara mı gidelim? Yıldızlara mı gidelim? Neler icat edelim ki bu zamanın kıymetini bilelim?

Dert çok, söylemeye dil yok.

Biz hep okuyoruz. Yüksek tahsilleri yaptıktan sonra Avrupa'ya da gidiyor, orada da staj görüp geliyoruz memleketimize... Fakat hünerimizden hiçbir şey yok ortada. Bu senelerden beri böyle, bugünün derdi değil ki! En nihayet bir masanın başına kâtip olup bir kâğıda imza atmaktan ibaret işimiz.

Bu kadar tahsil bu imza için miydi? Bırak şimdi.

Vukûf-u zamânî, zamanın kıymetini bilmek.

“—Nasıl bilelim zamanın kıymetini?”

İşte dünyada her milletin üstüne çıkacak bir seviyeye yetişelim, bizden daha üstün seviyeli bir millet bulunmasın.

Gerek fertlerimizde, gerek cemiyetlerimizde bu zaman kıymeti, madde ile ruhun arasındadır. Bir maddeye hizmet var, bir de ruha hizmet var... Maddeye hizmet, cesede hizmettir. Cesede hizmet ettiğiniz vakitte bu ceset, bir müddet için mukadder olan zaman içinde güzelce yaşar. Servetiyle, her şeyi ile beraber mes’ud bir hayat geçirir. Fakat bir gün gelir, muhakkak göz yumar. Gözünü yumduğu zaman bütün saadet bitmiştir, tükenmiştir.

Binâen aleyh sen zamanının kıymetini öyle bil ki; senin gözünün yumulmasıyla saadetin bitmesin. Göz yummayla biten saadet, saadet değildir. Saadet asıl odur ki, göz yumduktan sonra da insanın ebedi âlemine faydası ola... Ebediyet âlemine faydası olmayan saadetler hiçbir zaman saadet değildir.

Onun için bu Hazret, “Zamanın kıymetini bil!” dediği vakitte demek istiyor ki:

“—Zamanının hiçbir anını Allah’sız geçirme! Her zamanını, her nefesini öyle murâkabe et, öyle gözetle ki; hiçbir nefesin Allah demeden çıkmasın. Allah demeden de nefes almayasın.”

Bu Allah diyerek nefes vermek, Allah diyerek nefes almak, bütün mahlûkatta tabii olarak carîdir. Bütün mahlûkatta tabii olarak herkes Allah der; hayvânâtı da dahil... Mahlûk denince hayvânât da onun içerisinde. Hayvânât da şuursuz olaraktan, bilmeyerekten daima Allah demektedir.

Çünkü alınan nefeslerin ve nihayet verilen nefeslerin arkasından çıkan “h” harfi *Kul hüva’llàhu ehad*’daki “h”ye delalet eder. O, Allah-u Teâlâ’nın “hû” diyen bizim dervişlerin zikrinin hulasasıdır. Onu gayr-ı tabii her mahlûk demektedir. Fakat bize o yetmez ki, bize şuur lazım. Çıkan nefesimizin gafletsiz olarak çıkması lâzım.

Onun için bir büyük diyor ki;

“—Gafletle geçen ömrün bir ânı cehennemin azabından daha ağırdır. Cehennemin azabı Allah’sız olarak gafletle geçen zamanlardan daha hafiftir”.

Aziz kardeş! Dünyaya çalışmak lazım, fakat Allah’ı unutmamak lazım. Allah’sız olarak insan dünyaya çalışırsa gâvurdan ne farkı olur. Bunu bilmek fayda değil, bunu şeytan da biliyordu. Bu vukûf-u zamânîyi şeytan da biliyordu. Bilmek para etmez, tatbik lazım!

Bunu siz kitaplarda bizden fazla okuyorsunuzdur. Zamanın kıymeti hakkında ne çok bilgileriniz vardır. Fakat bu bilgiler tatbik sahasına konmadıkça, bu bilgilerin hiçbir faydası yoktur.

Onun için Allah cümlemizi affetsin... Tevfîkât-ı samedâniyesine mazhar eylesin... Asıl ölümden sonraki ahiret aleminin saadetini temin edecek bilgileri ve ilimleri ve idareleri bizlere nasib ü müyesser eylesin...

Elâ inne ahsene'l-keîâm ve ebleğa'l-nizam, kelâmu'llâhi'l- meliki'l-azîzi'l-allâm... Kemâ kâle'llâhu tebâreke ve teâlâ fi'l- kelâm:

وَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ فَاسْتَمِعْ وَأَلِّهِ وَأَنْصِتْ وَأُ

لَعَلَّكَ مُمْرِسًا وَمَنْ لَعَنَّكَ مُمْرِسًا

(الأعراف: ٢٠٤)

(*Ve izâ kurie'l-kur'âni festemiù lehû ve ensitû lealleküm türhamûn.*) “Kur'an okunduğu zaman, onu dinleyin ve susun, umulur ki merhamet edirsiniz.” (A'raf, 7/204)

Mehmet Zahid Kotku

27. 03. 1970 Cuma - İskenderpaşa Camii

19 Muharrem 1390

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

